

Sluttelig ønsker jeg at udtale, at det kan jo ikke nægtes, at denne Debat har aabenbaret noget afvigende Meninger, og at disse afvigende Meninger maaske ogsaa paa enkelte Omraader er blevet fremført med Skarphed. Imidlertid har det ikke berørt den højtærede Udenrigsminister, og da jeg ved, at alle, der har deltaget i denne Forhandling, nærer det oprigtigste Ønske om, at der maa komme det bedste ud af dette Lovforslag til Gavn for Landet, saa haaber og tror jeg ogsaa paa et godt Resultat af det forestaaende Udvalgsarbejde. Under dette vil man jo ogsaa kunne faa de forskellige Oplysninger, som jeg ved at alle vil være modtagelige for i denne Sag.

Fraenkel: Jeg skal heller ikke trække det ud paa denne Tid af Aftenen, men jeg vil dog nok svare paa den højtærede Udenrigsministers Indvendinger.

Lad mig allerførst sige, at naar jeg har brugt saadant et Udtryk som „Mænd fra Gaden“, idet jeg stiller mig paa de akademisk uddannedes Standpunkt og i en noget skarp Form altsaa vil vise disses Syn paa Folk, der ingen Eksamen har, saa skulde den højtærede Minister ikke gentage det til Overflod og Overflod, den ene Gang efter den anden, for ligesom at putte mig i Skoene, at det skulde være mig, der betragtede disse Folk som „Mænd fra Gaden“. Jeg betragter hverken dem paa den ene eller paa den anden Side af den akademiske Linie som „Mænd fra Gaden“; ethvert Menneske, der kan gøre en Gerning, enten han saa har Eksamen eller ej, har vurderer jeg efter den Gerning, han gør, og jeg respekterer ham efter den Gerning, han gør. Jeg respekterer ogsaa Folk, der kan optræde repræsentativt, men jeg tillægger det ikke den kolossale Betydning, som mange gør, naar de ligefrem vil samle al diplomatisk Evne i dette: hvor repræsentativ man er. Jeg kan i dette Øjeblik nævne i hvert Tilfælde to danske Gesandter, som er overordentlig lidet repræsentative, og hvoraf i hvert Tilfælde den ene paa sin Plads er en ganske udmærket Gesandt. Det kan man altsaa ikke trække i den Grad frem, at man med det alene skal kunne begrunde den Udnævnelse til Delegationen, som vi har anket over. Den tidligere Udenrigsminister er en overordentlig repræsentativ Mand, og han er mere end det, jeg anser ham paa ingen Maade for en ringe Mand, slet ikke, han er en velbegaftet Mand, og en Mand med betydelige og omfattende Kundskaber, men han er fuld-

stændig blank paa det Omraade, i den Rolle, han her skal optræde i. Og naar den højtærede Minister siger, at der er ikke udnævnt nogen Chef, er det netop disse Forklaringer og disse Undskyldninger, som man kan høre fra Embedsmænd i en vanskelig Casus: der er ingen Chef. Men det er ganske selvfølgelig, at naar den lige afgaaede Udenrigsminister Greve Carl Moltke kommer ned med en saadan Delegation, han, som er kendt i hele den Verden, han der omgaas, som taler sine fremmede Sprog ganske fortræffeligt, saa er han Chef, og saa bliver han Chef, og saa bliver han behandlet og betragtet som Chef for denne Delegation, og naar han saa skal sige noget, saa kan han tale ganske fortrinligt op ad Vægge og ned ad Stolper, men der er bare ikke noget i det.

Den højtærede Minister tror, vi er færdige med den gamle Aand i Udenrigsministeriet. Jeg tror det nu ikke. Naturligvis, vi er paa Vej, det er klart, men det skulde helst gaa en lille Smule hurtigere, end det gaar, en lille Smule hurtigere, end man er i Stand til at se det af et Lovforslag som dette. Her lægger jeg navnlig Vægt paa to Ting. Først paa Ordningen af hele det baltiske Forhold. Jeg ved ikke, om den højtærede Udenrigsminister er i den Grad gaaet op i sin nye Stilling, at han ved Besked derom, men siger det ikke, eller om han maaske ikke ved Besked; men jeg ved Besked, jeg kender godt Motiverne til, at det er blevet saadan, som det er blevet, og de er meget langt fra at være saglige. Og dernæst Ordningen med Hensyn til Oplysningsbureauet. Den lader sig aldeles ikke forsvare, heller ikke med, at nogle Erhvervsorganisationer har bifaldet den. For det første er jeg nu ikke saa forfærdelig imponeret af vore Erhvervsorganisationer, Mændene, de rigtige Mænd, sidder nu ikke netop i Spidsen der, og det siger de for Resten selv; det har de selv erkendt, det erkendte jo Direktør Dessau i sin store Afskedstale, under hvilken han stod midt i Kredsen og raabte paa Mændene, og naar han raaber paa dem der, siger han jo, at de er ikke der, altsaa maa man finde dem et andet Sted. Det er altsaa erkendt fra deres egen Side; det kan altsaa ikke lægges mig til Last, at jeg nævner det. Saa kommer det jo ogsaa an paa, hvordan der er spurgt, og hvordan det hele er lagt til Rette, og endvidere gjorde jeg allerede i min Tale den Gang opmærksom paa, at der var en stor Mangel ved disse Erhvervsmand: de var fortræffelige at have med ved en saadan